

Arrest

**nr. 103 619 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X en X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 22 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 28 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat E. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 oktober 2012 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december, 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en. art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze inscripties niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij BVb\Bas and Co, d.d. 11.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 09.03.2012, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 21.08.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene legt een nieuwe arbeidsovereenkomst en getuigenverklaringen voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2005 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

1.3. Op 2 oktober 2012 wordt tevens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van C.A. {...}, Attache, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde: J.D.A. {...} geboren te chlef op 15.09.1974 nationaliteit Algerije

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenie, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechie, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij twee aparte verzoekschriften – gekend onder rolnummers 115 363 en 115 370 – zowel de beslissing van 2 oktober 2012 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard als het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2012 aanvecht. Gelet op de onderlinge samenhang past het in het kader van een goede rechtsbedeling beide beroepen samen te voegen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad werpt ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de

vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van het middel voert verzoekende partij geen schending aan van het EVRM. Bijgevolg doet verzoekers betoog geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

Het beroep is niet ontvankelijk ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In een eerste en enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“1. Eerste middel-

Schending van:

- Artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980
- het zorgvuldigheidsbeginsel
- het rechtszekerheidsbeginsel

De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke

overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2,67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De middelen die werden ontwikkeld tegen de beslissing waarbij de machtiging tot verblijf werd geweigerd, worden hieronder hernomen:

In casu werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker op grond van volgende motivering:

"De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9,3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor ondertekend bij BVBA Bas en CO, dd. 11.11.2009.

In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 09.03.2012, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 21.08.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene legt een nieuwe arbeidsovereenkomst en getuigenverklaringen voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2005 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen.

Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. "

Verzoeker heeft zijn aanvraag tot regularisatie niet louter gestoeld op de vernietigde instructie van 19.07.2009, doch heeft wel verwezen naar het feit dat hij voldeed aan de voorwaarden die hierin werden opgesomd.

Aangezien er geen criteria zijn vastgelegd voor het toestaan van de regularisatie, beschikt de staatssecretaris nog steeds over een discretionaire bevoegdheid om een aanvraag al dan niet goed te keuren.

In casu heeft de Staatssecretaris zich ertoe verbonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te staan op voorwaarde dat hij een arbeidskaart B zou krijgen van de bevoegde gewestelijke overheid.

In casu stelt de bestreden beslissing aldus dat er geen verdere machtiging tot verblijf wordt gegeven aangezien de Vlaamse Overheid geweigerd heeft om een arbeidskaart B af te leveren.

De beslissing van de Vlaamse Overheid tot weigering werd als volgt gemotiveerd:

"Naar aanleiding van deze aanvraag werd door de Afdeling Inspectie Werk en Sociale Economie een onderzoek ingesteld dat onder meer resulteerde in de volgende bevindingen:

- gedaalde omzet in 2011

- openstaande schuld bij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van 12201 euro. Sinds het derde kwartaal van 2011 zijn geen bijdragen meer betaald.

Gelet op voormelde vaststellingen waaruit blijkt dat:

- aan de tewerkstelling geen inkomsten verbonden zijn die de werknemer in staat stellen in zijn behoefte of die van zijn gezin te voorzien (art. 34,6° KB dd. 09/06/99)

- de werkgever leeft de wettelijke en reglementaire verplichtingen betreffende de tewerkstelling van werknemers niet na (ar 34,4° KB dd. 09/06/99), wordt de aanvraag geweigerd."

Deze beslissing van de Vlaamse Overheid was echter nog geenszins definitief geworden op het moment dat de Staatssecretaris haar beslissing tot weigering van de regularisatieaanvraag heeft genomen.

Op 17.09.2012 werd er ook effectief hoger beroep aangetekend tegen de beslissing van de Vlaamse Overheid namens de heer D.A. {...}.

Dit hoger beroep geeft duidelijk aan dat de vaststellingen van de Inspectie Werk en Sociale Economie niet correct zijn, en alvast niet tot de weigering van een arbeidskaart kunnen leiden:

"In de beslissing dd. 21 augustus 2012 wordt de aanvraag voor een arbeidsvergunning geweigerd omwille van gedaalde omzet in 2011 de openstaande schuld bij RSZ van 12.201 EUR

Hieruit zou dienen te blijken dat er aan de tewerkstelling geen inkomsten verbonden zijn die de werknemer in staat stellen in zijn behoeften of die van zijn gezin te voorzien. Niet alleen is deze motivering bijzonder precair, zij getuigt daarbij van een subjectieve perceptie die manifest verkeerd is.

De beslissing werd immers genomen op grond van een voorlopige saldibalans. Met die nuance werd op geen enkel ogenblik rekening gehouden, noch werden er aan de boekhouder bijkomende inlichtingen hieromtrent gevraagd. Daarnaast wijst deze voorlopige balans op een omzet van 113.072,09 euro, waaruit een (voorlopige) winst van 100.402,53 euro voor belastingen zou voortkomen (stuk 1). Dit is bijna het dubbel als dat van in boekjaar 2010 waar er een winst voor belastingen van 51.783,65 euro aanwezig was. Overigens werd er in 2010 een winst van 36.759,38 euro na belastingen gegenereerd (stuk 2)!

Er kan bijgevolg voorgehouden worden dat deze onderneming niet solvabel is. Zulke zienswijze wijst er duidelijk op dat er geen afdoende objectief onderzoek hiernaar is gevoerd;

Alleen al om deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Daarnaast verklaart de bedrijfsleider van BVBA LYNDIA CLEANING dat hij zonder risico client kan tewerkstellen (stuk 3). Ook dit wijst er op dat BVBA LYNDIA CLEANING client kan tewerkstellen zonder daarbij in een financiële precaire toestand verwickeld te raken. Dat de door de werkgever van client opgestelde brief een andere referte bedraagt, verandert hier niets aan.

Als tweede reden wordt de niet-betaling van sociale zekerheidsbijdragen opgeworpen. Uit geen enkel bij gebracht document blijkt evenwel dat LYNDIA CLEANING BVBA tekort schiet in haar kwartaalbijdragen inzake RSZ. Wederom werd er op niet afdoende wijze gemotiveerd.

Mocht er al sprake zijn van een achterstand in bijdragen, dan nog dient te worden opgemerkt dat dit buiten de wil om van client is. Zulks kwalificeert bijgevolg onder de noemer van "overmacht". De werkgever erkent in dat verband dat hij desgevallend met de RSZ een regeling kan treffen (stuk 3).

Overigens impliceert het niet betalen van sociale zekerheidsbijdragen niet dat BVBA LYNDIA CLEANING niet solvabel zou zijn. Daarnaast werd geenszins onderzocht of externe factoren (hangende betwistingen) de oorzaak zijn van de vermeende niet-betaling van de RSZ- bijdragen.

Tot slot blijkt uit geen enkel document dat de ondertekenaar, een medewerker van het Vlaams Subsidieagentschap Werk en Sociale Economie, wel gedelegeerd was om namens de Minister een beslissing te ondertekenen. De beslissing werd immers niet door de heer O. {...}, adjunct van de directeur, genomen.

Gelet op voormelde is er aldus geen uitdrukkelijke motivering - a fortiori - geen afdoende motivering, zoals nochtans vereist wordt door de Wet dd. 29 juli 1991.

Op grond van de voormelde schendingen van artikel 8,§1 KB nr. 24 en de Wet dd. 29 juli 1991 Motivering Bestuurshandelingen dient te worden besloten tot de volstreekte nietigheid van de beslissing dd. 21 augustus 2012.

Op 26.09.2012 Het de Vlaamse Overheid weten dat " het beroepschrift werd geregistreerd en zal binnen de drie maanden worden afgehandeld. Deze behandelingstermijn is evenwel in ruime mate afhankelijk van de snelheid waarmee eventuele inlichtingen ons worden bezorgd door andere externe instellingen of diensten (VDAB, Ministerie van Justitie, Dienst Vreemdelingszaken, ...)."

Op 26.09.2012 liet de Vlaamse Overheid weten dat " het beroepschrift werd geregistreerd en zal binnen de drie maanden worden afgehandeld. Deze behandelingstermijn is evenwel in ruime mate afhankelijk van de snelheid waarmee eventuele inlichtingen ons worden bezorgd door andere externe instellingen of diensten (VDAB, Ministerie van Justitie, Dienst Vreemdelingszaken, ...)."

Er is in casu dus nog geen definitieve, bindende beslissing van de bevoegde overheid inzake het afleveren van een arbeidskaart B. De beslissing die werd genomen door de Vlaamse Overheid werd op rechtsgeldige manier aangevochten volgens de voorgeschreven procedure. Daarenboven moet er een periode van drie maanden gerekend worden vooraleer deze beroepsprocedure is afgehandeld.

Verzoeker- en zijn potentiële werkgever- moet het recht hebben om zich te kunnen verdedigen op de argumenten die werden aangehaald in de beslissing van Vlaamse Overheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., n0 167.411, 2 februari 2007, R.v.St., n0 154.954, 14 februari 2006).

Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging is vrij, zodat het aan de Minister of zijn gemachtigde toekomt discretionair te beoordelen of hij op grond van de door de verzoekende partij ingediende aanvraag tot vestiging over voldoende relevante elementen beschikt om zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en op afdoende wijze te motiveren.

Doordat de Staatssecretaris een beslissing neemt tot weigering van de regularisatieaanvraag, wordt verzoeker het recht ontzegt om zijn verweer te doen gelden. Indien de bestreden beslissing niet vernietigd wordt, en verzoeker dus niet gemachtigd is om in België te verblijven, dan is de beroepsprocedure bij de Vlaamse Overheid zonder voorwerp. Het is immers niet mogelijk om iemand te werk te stellen die geen recht op verblijf heeft in België.

De Staatssecretaris heeft haar beslissing gebaseerd op een beslissing van de Vlaamse Overheid die nog niet definitief is geworden. Op deze wijze komt de Staatssecretaris niet op een redelijke wijze tot haar beslissing, minstens werd de beslissing op onzorgvuldige wijze voorbereid. Indien de Vlaamse Overheid haar standpunt zou wijzigen, kan zij echter toch geen arbeidskaart B meer afleveren door de beslissing van de Staatssecretaris.

Het middel is ernstig."

4.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de bestreden beslissing wordt er immers verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt er omstandig uiteengezet waarom de door verzoekende partij aangebrachte elementen geen regularisatie van de verblijfstoestand rechtvaardigen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekende partij de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn

4.4. Verzoekende partij diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en steunde zich hierbij op haar duurzame lokale verankering in België en op het gegeven dat zij in dienst kon treden bij een werkgever. Ter staving van dit laatste legde zij een arbeidsovereenkomst voor.

4.5. De Raad stelt allereerst vast dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing waarom haar duurzame lokale verankering niet weerhouden wordt als element dat de regularisatie verantwoordt, niet betwist. Verzoekende partij geeft wel aan niet akkoord te gaan met de reden waarom de door haar voorgelegde arbeidsovereenkomst niet weerhouden wordt. Dit motief is gesteund op de vaststelling dat het Vlaams Gewest bij schrijven van 21 augustus 2012 heeft laten weten dat de aanvraag van een arbeidskaart B geweigerd werd.

4.6. Verzoekende partij betwist niet dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, haar een arbeidskaart B was geweigerd door het Vlaams Gewest. Verzoekende partij vindt het evenwel onredelijk dat deze beslissing wordt genomen nu de beslissing van het Vlaams Gewest niet definitief

was en er hoger beroep werd aangetekend tegen deze beslissing op 17 september 2012. Verzoekende partij meent dat haar het recht wordt ontzegd zich te verweren tegen de beslissing van het Vlaams Gewest en dat door de bestreden beslissing te laten bestaan, haar beroepsprocedure bij de Vlaamse overheid zonder voorwerp wordt. Verzoekende partij voegt stukken bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat inderdaad beroep werd aangetekend bij de Vlaamse overheid.

4.7. De Raad stelt evenwel bij nazicht van het administratief dossier vast dat de verwerende partij geen kennis kreeg van het gegeven dat beroep bij de Vlaamse overheid was aangetekend. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij de verwerende partij op de hoogte had gesteld van het feit dat een beroep werd ingesteld tegen de afwijzende beslissing inzake de toekenning van een arbeidskaart B. Er kan verwerende partij bezwaarlijk worden verweten dat zij geen rekening heeft gehouden met gegevens die haar niet kenbaar werden gemaakt, hoewel de verzoekende partij daartoe de mogelijkheid had. Het gegeven dat de verzoekende partij zelf naliet verwerende partij hiervan op de hoogte te brengen, laat toe te besluiten dat zijzelf onzorgvuldig optrad, maar leidt niet tot de vaststelling dat verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

4.8. Daarnaast moet worden geduid dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken om deze te nemen. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met de gegevens die dateren van na de bestreden beslissing.

4.9. Waar verzoekende partij lijkt aan te voeren dat moet gewacht worden met het nemen van een beslissing inzake de ingediende verblijfsaanvraag tot er een definitieve uitspraak was over het al dan niet toekennen van een arbeidskaart B, merkt de Raad tevens op dat niet blijkt dat er een wetbepaling is die voorschrijft dat het nemen van een beslissing inzake de aanvraag van een vreemdeling om, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden aan bepaalde termijnen gebonden is. Verzoekende partij slaagt er evenmin in aan te tonen dat de hangende procedure tegen de weigering van de arbeidskaart schorsende werking zou hebben ten opzichte van de beslissing die genomen diende te worden inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of zou verhinderen dat zulke beslissing wordt genomen. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld door de bestreden beslissing te nemen zonder de uitspraak in het ingestelde beroep af te wachten of dat de verwerende partij niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of onzorgvuldig optrad.

4.10. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

4.11. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Zij toont immers niet aan dat verwerende partij door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt niet.

4.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 115 363 en 115 370 worden samengevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER